

Janneke Brinkman-Salentijn

is biologe en botanisch tekenaar. www.jannekebrinkmansalentijn.nl

“Madame verjaart,” plaagt mijn even oude echtgenoot me. Hij trakteert op Parijs. Daar blijf je vanzelf verliefd. Niet alleen op elkaar, maar ook op al die kleurrijke mensen uit heel verschillende werelddelen. Je hoeft er niet bang te zijn, want je bent net zo bijzonder als al die anderen. Waarom zou je trouwens bang zijn voor afwisseling die immers ook je eigen leven meer kleur geeft? Wereldvreemd zijn lijkt me pas echt iets om bang van te worden. Arabieren, Fransen, Chinezen, Amerikanen en heel veel anderen hier bij elkaar tonen dat de mengeling van culturen bruist. We trekken museum in, museum uit. Wij lopen er beiden wat over ons rimpeliger wordende zestigste te dagdromen. Op weg naar onze toekomst besluiten we een kaarsje op te steken bij de bisschop van Parijs in de Notre Dame. Zijn monumentale kerk is wel gewend aan vogels van divers pluimage, dus twee oer-Hollandse gereformeerden kunnen er vast nog wel bij. Tussen blauwe agapanthen door schrijden maagdelijk witte koorknappen langs al even witte winden. Geborgen in het majestueuze bouwwerk van schrijnwerkers en beeldhouwers zingen we samen “geef ons vrede” en schudden we de gitzwarte Afrikaan en de roomblanke nonnen voor ons de hand. Verderop in de zijbeuken doen Arabische vrouwen met kleurige hoofdoekjes hetzelfde met een groepje Koreanen. De zon schijnt goedkeurend door het glas-in-lood. “Notre Dame wordt op haar hoge leeftijd terecht nog bewierookt, jonge blom,” fluistert mijn jonge god mij in het oor, terwijl het wierookvat langs onze neusgaten slingert. “Ik hoop dat jouw eeuwige jeugd ook nog lang mag duren,” voegt hij er bemoedigend aan toe. “Alleen als jij zolang bij mij mag blijven,” knijp ik in zijn hand.

Tussen blauwe agapanthen door schrijden maagdelijk witte koorknappen

